06/02/2019

Τον προστάτη της τίμησε η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Όπως κάθε χρόνο τιμήθηκε σήμερα στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πεντέλης η μνήμη του εν Αγίοις Πατρός ημών Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Μεγάλου, ο οποίος είναι και ο Προστάτης της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Ο εορτασμός άρχισε με την Θεία Λειτουργία. Το μυστήριο της Θείας ευχαριστίας τέλεσε ο Αρχιεπίσκοπος και συλλειτούργησαν οι Μητροπολίτες Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος και Γρεβενών κ. Δαβίδ. Παρέστησαν Συνοδικοί Ιεράρχες και άλλοι Αρχιερείς, ενώ παρόντες ήταν Καθηγητές των Θεολογικών Σχολών Αθήνας και Θεσσαλονίκης.

Αμέσως μετά, πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα του Διορθοδόξου Κέντρου της Εκκλησίας της Ελλάδος, το οποίο στεγάζεται σε χώρους της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πεντέλης, η καθιερωμένη κοινή σύσκεψη της Ιεράς Συνόδου με τους Καθηγητές των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

Σημείωσε, επίσης, ότι «ο μεγαλόπνοους Πατριάρχης αποτελεί μοναδικό παράδειγμα Ιεράρχου, ο οποίος συνδύαζε την υπερέχουσα παιδεία με την ταπεινή βιοτή, τον αποστολικό ζήλο με τη θυσιαστική αυταπάρνηση, την επιδίωξη της εκκλησιαστικής ευστάθειας με την αποστασιοποίηση από τα κοσμικά. Το δεσπόζον ιστορικό έργο του Μεγάλου Φωτίου μας οδηγεί ομοίως να εντρυφήσουμε στον αθόρυβο και ατάραχο κόσμο της πνευματικής ζωής, εντός όσων, κατά τους λόγους του ιδίου, «λεπτύνουν την διάνοια», «ιχνεύουν το αληθές» και «ιθύνουν τον νου προς την ευσέβεια». Μας αποκαλύπτει τους καρπούς μιας βαθείας βιωματικής καταφάσεως προς τον Θεό και τον άνθρωπο, όπως και της φιλίας της σοφίας στην ποιμαντική πράξη. Συγχρόνως, προσφέρει «εις γενεάς και γενεάς» Ορθοδόξων τον πλούτο μιας διαρκούς εμπειρίας σπουδής στην θεοφιλή ζωή, τον χώρο των ενεργειών και των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Ο πανεπιστήμων Φώτιος φωτίζει την οδό της Αμ ώμου γνώσεως, η οποία, ως δώρον Θεού,αναβιβάζει τον άνθρωπο προς τα υψηλότερα και θεοειδέστερα. Για τούτο και το πεδίο της έρευνας της αγίας βιοτής και των συγγραμμάτων του παραμένει πλήρες θησαυρών πνευματικών. Μεταδίδει επίσης ένα αναλλοίωτο και ακμαίο μήνυμα ελπίδος, μια ενδυναμούσα υπόμνηση προς ημάς τους συγχρόνους, στερεωμένη στις αλήθειες της πίστεως και την χάριν της αγιότητος, στο ήθος του σταυρού και την κένωση της προσφοράς».

«Η διδασκαλία της Εκκλησίας για την κένωση του Υιού και Λόγου του Θεού είναι σαφής και συνοδικά εκπεφρασμένη. Σχετικά όμως με τις σωτηριολογικές και ανθρωπολογικές συνέπειες, καθώς και την ενσωμάτωσή της στις ευχές της Εκκλησίας δεν έχει δοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα. Η μεταφορά από το θεολογικό επίπεδο στις ποιμαντικές εφαρμογές νοείται κυρίως, α) ως εκούσια ταπείνωση του πνευματικού ποιμένα ως ιερουργού, προκειμένου να γίνει δεκτικός της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος, και β) ως αδιαμαρτύρητη άρση των αμαρτιών του κόσμου κατά μίμηση του Χριστού» ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο π. Βασίλειος και σημείωσε ότι «ο ιερός Φώτιος, τόσο στην εργογραφία του όσο και στο βίο και την πολιτεία του περιγράφει αφενός τις διαστάσεις της κένωσης του Υιού και Λόγου του Θεού και αφετέρου ζει κενωτικά. Καταρχήν απαντά σχηματικά σε όσους αναρωτιούνται, γιατί δεν θα μπορούσε η επανόρθωση της ανθρωπίνης φύσεως μετά την πτώση να γίνει από κάποιον άνθρωπο ή από αγγέλους και χρειαζόταν η κένωση του Υιού και Λόγου του Θεού. 1) Κάθε άνθρωπος έχει αναγκη καθάρσεως και θεραπείας, οπότε κανείς δεν είχε την ικανότητα «ετέροις διακονείν την κάθαρσιν και χορηγός είναι της ιάσεως». 2) Αν κάποιος άνθρωπος επιφορτιζόταν με τη σωτηρία του κόσμου και φιλοδοξούσε να αναλάβει «θείον έργον καινόν (καινοφανές) υπό τον ήλιον», θα βρισκόταν στα πρόθυρα μεγαλύτερης πτώσεως

από την πρώτη. Κι ακόμη διέτρεχε τον κίνδυνο να τον λατρεύσουν ως θεό οι άνθρωποι, όπως συνέβη με τον Απ. Παύλο στα Λύστρα. Έτσι, καταλήγει ο ιερός Φώτιος, είναι ολοφάνερο, ότι αντί της ανόρθωσης του ανθρωπίνου γένους θα είχαμε «χαλεπωτέρα και αδιόρθωτη έκπτωση». 3) Αλλά και οι άγγελοι ως κτίσματα τρεπτά και ομόδουλα της ανθρωπίνης φύσεως δεν μπορούσαν να σώσουν τον άνθρωπο. Οπότε, το ανθρώπινο γένος με την κένωση του Λόγου είχε την ευκαιρία να απολαύσει την «κάλλιστη, τιμιώτατη και ανέκφραστη δόξα». Ο ιερός Φώτιος ομιλεί για «κένωσιν» του «Ακενώτου», που κάνει αισθητή την αγάπη και την πρόνοια του Θεού στο ανθρώπινο γένος. Η θεόσοφη και και θεοπρεπής πρόσληψη της ανθρώπινης σάρκας από τον Υιό και Λόγο του Θεού, «την κοινήν του (ανθρωπίνου) γένους σωτηρίαν ειργάσατο», τονίζει. Η διδασκαλία αυτή του ιερού Φωτίου έρχεται σε πλήρη συμφωνία με σύνολη τη βιβλική, προγενέστερη πατερική και ευχολογική παράδοση. Η κένωση του Υιού και Λόγου γίνεται για να συναντήσει την ανθρωπότητα. Η κατάβαση του ιερέως από την υψηλοφροσύνη γίνεται για να συναντήσει τη θεότητα. Κατέρχεται άνθρωπος χοικός και ανέρχεται άνθρωπος πνευματικός».
Ο π. Βασίλειος, επεσήμανε, επίσης, ότι «ο ιερός Φώτιος εμπνεόμενος από την πνευματική και λειτουργική εμπειρία, βίωνε την εθελούσια ταπείνωση και στον καθ’ ημέραν βίο. Ακολουθώντας τον Χριστό σήκωνε τις αμαρτίες του κόσμου και υπέμεινε αγόγγυστα τις αλγηδόνες, τις εξορίες και τους συκοφαντικούς εξευτελισμούς. Έτσι βρισκόταν στην οδό του Κυρίου και αποτελεί πρότυπο των πνευματικών ποιμένων κάθε εποχής».
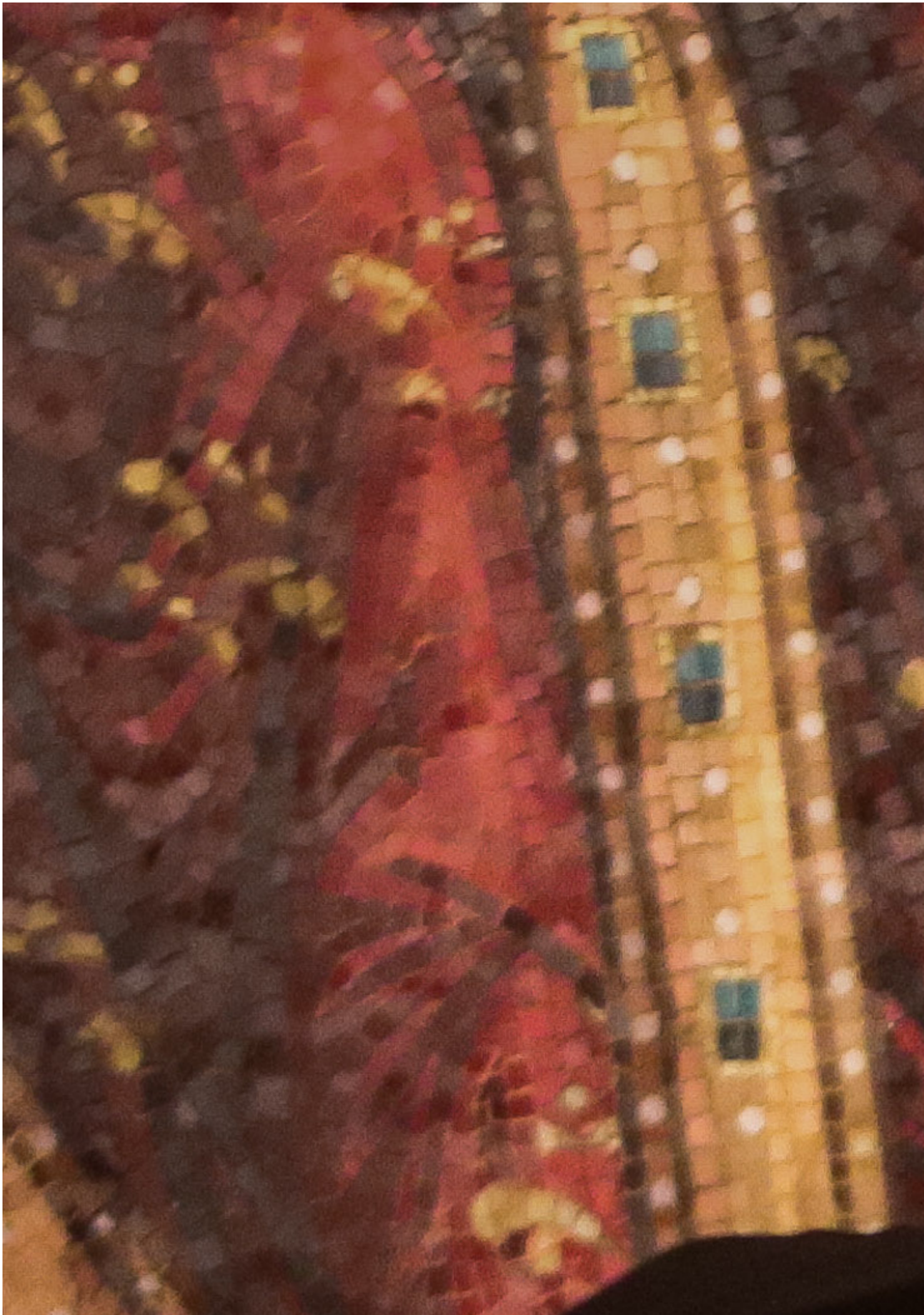
Μετά την ομιλία του π. Βασιλείου διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των παρισταμένων.